

GORSKA ROŽA

Andrej Šifrer

A

Odšel sem tja, kjer je daljši dan,

D **A**

kjer se mestni svet konča.

Kjer namesto asfaltnih cest,

E7

vodi le steza.

Hiše razpršene,

kot jata plahih jerebic,

čas utripa drugače, če živiš,

v eni od gorskih vasic.

Tisti večer sem žganje pil,

kot ga pije gospodar.

Bog mi v jezik je dal moči

in takrat sem jo spoznal.

Soseda mlada prisedla je,

srečal njene sem oči.

Ko smo peli sem jo gledal,

kako se mi smeji.

D

A

Gorska roža čaka me,

E7

A

gorska roža, da vrnem se,

D

A

moji Špeli iz planin,

E7

A

pod srcem pustil sem spomin.

Brez staršev je, a fantov ni,

ki bi ženili se v gore.

Zjutraj gre v tovarno,

saj z majhno kmetijo pač ne gre.

Vzljubila me je, čeprav sem bil

zanjo skoraj še otrok.

Naučila me je piti med,

jaz sem dal ji svojih 18 let.

Gorska roža...

Od takrat sem pri njej živel,

na gruntu ob koncu vasi.

Čez dan kitaro sem igral

in ljubil Špelo vse noči.

Bil opran sem in vedno sit,

jedel kruh sem iz njene peči.

Vstajala je zgodaj, na delavski

avtobus se vedno mudi.

Gorska roža...

Ko zadnja košnja v kozolcu je,

čutiš hladen že objem, postajal sem nemiren,

saj začutil sem jesen in pravi

»O 'Dreja poglej okrog, zdaj postal si del planin,

o 'Dreja jaz se bojim, da nekoč te ne izgubim.«

Gorska roža...